

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/92/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113011415
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2113011415.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného I. D., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom X. I.. XXX/XX, H., pre účastníctvo na zločine úverového podvodu podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 24.07.2018, č. k. 3T/70/2013-925, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.06.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. D. zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 24.07.2018, č. k. 3T/70/2013-925 bol obžalovaný I. D. uznaný za vinného zo zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona formou účastníctva - pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období mesiacov október až december roku 2006 v Českej republike ako občan Slovenskej republiky poskytol C. F. (právoplatne odsúdený za tento trestný čin v Českej republike) pomoc pri uzatváraní zmluvy o hypotekárnom úvere č. 0283436129 vo výške 1.950.000,- Korún českých so spoločnosťou Q. G., a.s., pobočka H., k uzatvoreniu ktorej došlo dňa 06.10.2006 tým spôsobom, že čerpanie úveru bolo účelovo viazané na úhradu preukázateľných platobných nákladov C. F. za platby súvisiace so stavebnými úpravami budovy č. p. XXX na pozemku parc. č. 1363 v k. ú. M., obec M., Česká republika, hoci vedel, že C. F. pri uzatváraní tejto zmluvy o úvere predložil nepravdivé údaje o svojom zamestnaní a výške mesačného príjmu a tento nespĺňa podmienky na poskytnutie uvedeného úveru, tiež poskytol C. F. pomoc pri predstieraní splnenia podmienok čerpania tohto úveru tým, že dňa 06.10.2006 vystavil pre C. F. zálohovú faktúru č. 1906 a dňa 08.12.2006 zálohovú faktúru č. 2406 za stavebný materiál a práce na rodinnom dome v obci M. v celkovej výške 1.950.000,- Korún českých, ktoré však nikdy nezrealizoval, načo C. F. vydal v období od 06.10.2006 do 20.12.2006 postupne príkazy k úhrade za práce na rekonštrukcii svojho rodinného domu, keď celá suma vo výške 1.950.000,- Korún českých bola v troch platbách prevedená na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Q. G., a.s., ktorého disponentom je aj obvinený I. D., pričom úver bol z celej časti vyčerpaný, ale k jeho splateniu nedošlo, čím uvedeným konaním spolu s C. F. spôsobili spoločnosti Q. G., a.s. so sídlom B. XXXX/XX, C. X, Česká republika škodu v celkovej výške 1.950.000,- Korún českých (v prepočte 82.075,28 Eur),

teda úmyselne poskytol inému pomoc, aby vylákal od iného úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a na splácanie úveru a tak mu spôsobil značnú škodu.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 222 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 a § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd I. stupňa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v

skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd I. stupňa obžalovanému ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 2 a § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona okresný súd obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Vykonaným dokazovaním bolo podľa názoru okresného súdu preukázané, že medzi poškodeným Q. G., a.s. ako veriteľom a C. F. ako dlžníkom bola uzatvorená zmluva o úvere na sumu 1.950.000,- Kč, kde prostriedky úveru boli účelovo viazané na rekonštrukciu rodinného domu s. č. XXX v obci M., pričom pohľadávky poškodeného zo zmluvy o úvere boli zabezpečené zriadením záložného práva na predmetný rodinný dom a k nemu prislúchajúce pozemky. Ďalej bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že podmienkou poukázania druhej tranže úveru vo výške 500.000,- Kč a tretej tranže úveru vo výške 100.000,- Kč bola aktualizácia znaleckého posudku, ktorá musela preukazovať vykonanie rekonštrukčných prác. Takýto záver vyplýva jednak z listinných dokladov, ale aj z výpovedí svedkov N. R., C. F., I. R. a I. H..

Podľa názoru súdu I. stupňa bolo nesporné, že Q. G., a.s. by úver pre C. F. nebola schválila, keby tento banke nepredložil potvrdenia o svojom zamestnaní a príjme v celkovej výške 25.789,- Kč, keďže výška mesačnej splátky úveru bola v zmluve o úvere dohodnutá na sumu 10.345,- Kč so splatnosťou úveru a úrokov do 31.12.2031. C. F. tak v konaní pred Okresným súdom Trnava ako aj v konaní pred Okresným súdom Břeclav vypovedal, že v autoservise Hyundai nikdy nepracoval, pričom na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Trnava vypovedal, že pri podpise listín videl, že je medzi nimi aj potvrdenie o jeho zamestnaní v spoločnosti Hyundai, ktoré predložila pani C., avšak svedok na toto nič nepovedal a ani na túto skutočnosť nereagoval. C. F. ďalej vypovedal, že pred podpisom listín na pobočke banky v H., kam prišiel s pani C., sa pred bankou stretol s pani R. a jemu neznámym mužom, ktorý po podpise listín odišiel preč a za chvíľu sa vrátil s tým, že je všetko v poriadku. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že poškodenej banke Q. G., a.s. bola zálohová faktúra č. 1906 vystavená obžalovaným dňa 06.10.2006 doručená už dňa 06.10.2006, z čoho potom okresný súd vyvodil záver, že tým mužom, ktorý bol s pani R. pred bankou v deň podpisu zmluvy o úvere bol práve obžalovaný, pretože tento by nemal inak ako vedieť, že C. F. listiny súvisiace s úverom banke predložil práve dňa 06.10.2016. Svedkyňa R., ktorá externe spolupracovala s Q. G., a.s. pri vybavovaní úverov pre klientov banky vypovedala, že obžalovaný mal v tom čase stavebnú firmu, pričom svedkyňa povedala, že ak niektorý jeho klient bude potrebovať úver, pošle ho za svedkyňou, čo sa aj niekoľkokrát stalo, pričom spolupráca s obžalovaným prebiehala tak, že keď jej obžalovaný uviedol, že má klienta, ktorý potrebuje úver, vyžiadala si cestou obžalovaného od klienta obžalovaného kópiu občianskeho preukazu klienta, potvrdenie o jeho príjme a obžalovanému pre jeho klienta odovzdala prázdne formuláre, ktoré obžalovaný svedkyňi vrátil vyplnené a podpísané. Svedkyňa tieto podklady odniesla do banky na pobočku do H., pričom po istom čase pracovníčka banky svedkyňi oznámila, či klient má alebo nemá nárok na poskytnutie úveru, čo potom oznámila obžalovanému a ten zasa svojmu klientovi. Okresný súd tak konštatoval, že obžalovaný vedel, že C. F. banke predloží okrem ďalších podkladov aj falošné potvrdenie o jeho príjme v autoservise Hyundai.

Taký záver podľa názoru okresného súdu podporuje i skutočnosť, že tak svedkyňa R. ako aj svedkyňa C. sa s obžalovaným poznali, pričom C. F. bol klientom nebankového subjektu (Provident Financial), ktorý sa snažil zbaviť svojich nevýhodných pôžičiek, ktoré v tom čase spravovala svedkyňa C., ktorá ako sama uviedla pre Provident Financial v tom čase pracovala. Nápad získať úver od Q. G., a.s. tak s najväčšou pravdepodobnosťou vznikol práve u pani C., pričom v tomto kontexte sa javí byť pre okresný súd ako vierohodná výpoveď svedka C. F., ktorý vypovedal, že s myšlienkou úveru od Q. G., a.s. prišla práve pani C., ktorá C. F. navrhla zobrať úver vo vyššej sume s tým, že časť z neho odovzdá C. F. a zvyšok si ponechá a tento úver bude banke splácať ona. Takáto výpoveď C. F. potom zapadá do jeho ďalšej výpovede, keď poprel vykonávanie stavebných prác obžalovaným na jeho rodinnom dome, pričom vierohodnosť tejto výpovede zasa potvrdzuje výpoveď jeho otca W. F. pred Okresným súdom Břeclav, ktorý vypovedal, že na rodinný dom v M. chodieval pravidelne, lebo tam mal zvieratá a vykonávanie stavebných prác v roku 2006 na rodinnom dome v M. kýmkoľvek jednoznačne poprel.

Skutočnosť, že žiadne stavebné práce obžalovaný na rodinnom dome v M. naozaj nevykonával vyplynula podľa názoru okresného súdu aj z výpovede samotného obžalovaného, ktorú okresný súd vyhodnotil ako neverohodnú v celom rozsahu, pretože tento tvrdil, že stavebné práce na rodinnom dome C. F. vykonával asi tri týždne, pričom za tri týždne prác začali stavať altánok, dovezli škridlu na strechu a začali obúchavať omietku. Okresný súd konštatoval, že táto výpoveď obžalovaného však nemôže byť

pravdivá, jednak z dôvodu, že medzi dátumom vystavenia prvej zálohovej faktúry zo dňa 06.10.2016 a dátumom vystavenia druhej zálohovej faktúry zo dňa 08.12.2016 uplynuli 2 (dva) mesiace - teda pokiaľ by obžalovaný pre C. F. vykonával stavebné práce len tri týždne, nevystavoval by druhú zálohovú faktúru č. 2406 dňa 08.12.2006 a jednak z dôvodu, že skutočnosti uvádzané obžalovaným - pokiaľ ide o druh prác vykonaných pre C. F. počas tých troch týždňov - nekorešpondujú ani s tzv. Dohliadkou č. 1 k Znaleckému posudku, kde mal znalec Ing. Minařík uvádzať druho iné práce, než aké uvádzal obžalovaný. Na tomto mieste okresný súd poukázal tiež na skutočnosť, že podľa obsahu dokumentu označeného ako Dohliadka č. 1 bola pôvodná cena stavby znalcom ocenená na sumu 950.000,- Kč a stav ku dňu 07.12.2006 (pozn. súdu - dátum prvej dohliadky) bol 1.300.000,- Kč, čo je rozdiel 350.000,- Kč, ktoré podľa znalca mali byť prestavané, čo však celkom zjavne nezodpovedá tomu, čo uviedol obžalovaný o prácach vykonaných za tri týždne.

Obžalovaného z klamstva podľa názoru okresného súdu ďalej usvedčujú aj výbery hotovosti súm úveru, ktoré boli poukázané bankou na účet, ktorého bol majiteľom a ktorého bol disponentom spoločne s pani I. D.. Podľa výpisu z jeho účtu boli dňa 06.10.2006 uskutočnené dva výbery hotovosti vo výške 1.000.000,- Kč a 300.000,- Kč, ďalej bol dňa 08.12.2006 uskutočnený výber hotovosti 480.000,- Kč a napokon bol dňa 21.12.2006 uskutočnený výber hotovosti 70.000,- Kč. Tieto výbery nekorešpondujú s tvrdením obžalovaného, čo za tri týždne pre C. F. vykonal resp. aký materiál zabezpečil, keď hneď dňa 06.10.2006 vybral z prvej tranže úveru vo výške 1.350.000,- Kč sumu 1.300.000,- Kč. Pravdivé tak nemôže byť ani tvrdenie obžalovaného o tom, že po troch týždňoch vykonávania prác a potom, ako si C. F. našiel lacnejšieho dodávateľa nespotrebovanú časť zálohových platieb vybral a túto vrátil C. F., pretože výbery preukazujú, že peniaze boli vybrané z účtu podstatne skôr. Toto je aj dôvodom, prečo súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol obhajcom navrhované znalecké dokazovanie. Dôvodom pre takéto rozhodnutie okresného súdu bolo, že reálne nevykonanie prác obžalovaným na rodinnom dome C. F. je možné preukázať práve uvedenými dôkazmi, ktorými sú výpovede obžalovaného, svedka C. F. a listinným dôkazom, rozsudkom Okresného súdu Břeclav vo vzťahu k C. F..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že k uvedenému ďalej pristupuje fakt, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že úver bol účelovo viazaný na úhradu predložených platobných nákladov C. F. za platby súvisiace so stavebnými úpravami budovy so súp. číslom XXX na pozemku parc. číslo 1363 v obci M., pričom tak ako vypovedal poverený zamestnanec banky p. N. R., pokiaľ by C. F. nebola dokladovaná účelovosť úveru, tento by nikdy nemohol byť čerpaný, a preto C. F. banke predložil faktúry vystavené zhotoviteľom rekonštrukčných prác, na základe ktorých bol úver čerpaný, pričom banka vychádzala zo znaleckého posudku a následnej Dohliadky znalcom. Z tohto okresný súd vyvodil, že C. F. nemohla na čerpanie úveru postačovať len súčinnosť znalca v podobe Dohliadok k jeho prvotnému znaleckému posudku, ale tento potreboval aj faktúry od stavebníka, o čom obžalovaný musel vedieť, pretože tak ako vypovedala svedkyňa R., táto pri vybavovaní úverov s obžalovaným a jeho klientmi spolupracovala v prípade asi 10-tich klientov počas 2-3 rokov a súčasne presne popísala túto spoluprácu, ktorá prebiehala tak, že keď jej obžalovaný uviedol, že má klienta, ktorý potrebuje úver, vyžiadala si cestou obžalovaného od klienta obžalovaného kópiu občianskeho preukazu klienta, potvrdenie o jeho príjme a obžalovanému pre jeho klienta odovzdala prázdne formuláre, ktoré obžalovaný svedkyňi vrátil vyplnené a podpísané. Svedkyňa tieto podklady odniesla do banky na pobočku do H., pričom po istom čase pracovníčka banky svedkyňi oznámila, či klient má alebo nemá nárok na poskytnutie úveru, čo potom oznámila obžalovanému a ten zasa svojmu klientovi.

Okresný súd tak mal za to, že obžalovaný tak C. F. úmyselne pomohol vylákať od Q. G., a.s. úver tým, že mu poskytol pomoc vystavením dvoch zálohových faktúr slúžiacich spolu s ďalšími podkladmi na poskytnutie úveru - poukávanie jednotlivých jeho tranží na účet obžalovaného a súčasne mu úmyselne pomohol vylákať od Q. G., a.s. úver tým, že mu poskytol pomoc zaobstaraním falošného potvrdenia o zamestnaní a príjme, ktorými C. F. spolu s ďalšími podkladmi preukazoval schopnosť úver splácať.

Okresný súd zároveň poznamenal, že na tejto trestnej činnosti sa podľa výsledkov vykonaného dokazovania museli s veľkou pravdepodobnosťou podieľať aj ďalšie osoby, ako napr. svedkyňa R. a svedok Ing. I.. Pokiaľ ide o pani R., pre takýto záver svedčí skutočnosť, že na účet slúžiaci na splácanie úveru urobila dva hotovostné vklady, jeden vo výške 25.000,- Kč a druhý vo výške 42.000,- Kč, pričom tak nemala zákonný dôvod urobiť a na hlavnom pojednávaní túto skutočnosť popierala, hoci z podkladov predložených Q. G., a.s. vyplýval opak. Pokiaľ ide o Ing. I., tento len ťažko môže podľa názoru okresného súdu vysvetliť, prečo vystavil aktualizáciu svojho znaleckého posudku vo forme dokumentu

označeného ako Dohliadka č. 1, na ktorom je jeho pečiatka ako aj podpis, hoci práce obžalovaným v skutočnosti vykonané neboli. Trestnej činnosti sa mohli tiež dopustiť osoby aj na strane samotnej banky, pretože ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, aktualizácia znaleckého posudku vo forme dokumentu označeného ako Dohliadka č. 2 je zjavný falzifikát, a teda tretia tranža úveru vo výške 100.000,- Kč mala byť bankou zadržaná. Zároveň okresný súd poznamenal, že tieto skutočnosti na preukázanie viny vo vzťahu k obžalovanému nič nemenia a môžu mať vplyv len vo vzťahu k ukladaniu trestu obžalovanému.

Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd nezistil žiadne poľahčujúce okolnosti a ani žiadne priťažujúce okolnosti na strane obžalovaného, zákonom ustanovenú trestnú sadzbu od 5 do 12 rokov neupravoval. Na strane druhej ale súd I. stupňa poukázal na okolnosti prípadu, keď k spáchaniu skutku došlo v roku 2006 a najmä na skutočnosť, že ako vyplýva z vykonaného dokazovania, na prejednávanej trestnej činnosti sa nevyhnutne muselo podieľať viacej osôb a nielen obžalovaný spolu s C. F., teda aplikujúc aj ustanovenie § 34 ods. 5 písm. b) Trestného zákona okresný súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžalovaný bol len jednou z niekoľkých osôb podieľajúcich sa na spáchaní prejednaného trestného činu, pričom jeho význam a povahu jeho účasti na spáchanom trestnom čine nemožno hodnotiť vyššie ako účasť priameho páchatelia - C. F., či iných osôb do spáchania trestného činu zapojených.

Uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému hoci aj na dolnej hranici trestu odňatia slobody by podľa súdu I. stupňa bolo neprímerane prísne. Navyše na osobu obžalovaného treba nahliadať ako na osobu netrestanú, pretože tento nebol pred spáchaním prejednaného trestného činu súdne trestaný.

Zohľadňujúc preto uvedené okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to konkrétne 3 roky odňatia slobody, ktorý trest považoval za spôsobilý plniť tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu, teda obžalovanému zabrániť v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov.

V prejednanom prípade okresný súd zastal názor, že výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je potrebný. Na strane obžalovaného neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti a obžalovaný pre spáchaním prejednaného trestného činu nebol súdne trestaný. Výkon uloženého trestu odňatia slobody by bol pre obžalovaného neprímeraný a v danom prípade musí do popredia podľa názoru okresného súdu vystúpiť výchovný účinok trestu a nie jeho represívny charakter. Z uvedených dôvodov okresný súd výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorej dĺžku určil na 3 roky, pričom dĺžku skúšobnej doby určil s prihliadnutím na závažnosť spáchaného trestného činu. V súlade s ustanovením § 51 ods. 2 Trestného zákona súd I. stupňa obžalovanému uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie, nakoľko legálny zdroj príjmov je základom pre riadne vedenie života. O uložení povinnosti nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom okresný súd nerozhodoval, keďže poškodený - Q. G., a.s. o náhradu škody nežiadal.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a odôvodnení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava sa pri úkone do zápisnice o hlavnom pojednávaní výslovne vzdal práva podať voči rozsudku odvolanie (č. I. 923 spisu). Odvolanie obžalovaného bolo odôvodnené prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 26.11.2018, doručeným okresnému súdu dňa 26.11.2018, pričom v ňom namietal, že obžalovaný tvrdí, že zálohové faktúry, ktorými obžalovaný fakturoval práce vykonané na dome svedka C. F., ktoré sú označené v skutkovej vete rozsudku, zodpovedali skutočnosti, čo bolo preskúmané znaleckým posudkom Ing. J. I., ktorý slúžil ako podklad na uvoľňovanie prostriedkov z poskytnutého úveru. Podkladom pre poskytnutie finančných prostriedkov z úveru bol vždy predovšetkým znalecký posudok, ktorým bolo preukazované vždy vykonanie prác fakturovaných obžalovaným. K úvahám súdu o tom, že obžalovaný zabezpečoval podklady na poskytnutie úveru a odovzdal ich svedkyni I. R., a preto vedel, že C. F. predloží banke aj falošné potvrdenie o jeho príjme uviedol, že k tejto otázke sa obžalovaný v priebehu konania nevyjadroval, nebolo mu to obžalobou kladené za vinu, preto je porušením práva obžalovaného na obhajobu, ak sa mu dáva za vinu niečo, k čomu sa nemal možnosť vyjadriť a obžaloba ho z toho ani neviní. Rozhodnutie súdu v tejto veci je tak podľa neho založené na vyvodení viny, spočívajúcej v pomoci obžalovaného obžalobou konštatovanej len vo vyhotovovaní faktúr nezodpovedajúcich skutočnosti, z toho, že musel vedieť, že C. F. predkladá banke nepravdivé údaje, pretože ich obžalovaný aj sám

zabezpečoval. Takáto konštrukcia zvolená súdom nie je možná, porušuje práva obžalovaného na obhajobu proti novým obvineniam vytvoreným súdom až v odôvodnení rozsudku. Navyše súd vychádza pri svojich záveroch z výpovedí svedkov, ktoré neboli vykonané na hlavnom pojednávaní (napr. výpoveď svedka W. F. a podobne). Vina obžalovaného musí byť preukázaná na základe dôkazov, vykonaných v súlade s Trestným poriadkom (R 38/1968-II.).

Obžalovaný ďalej namietal, že odôvodnenie rozsudku napadnutého odvolaním je nepresvedčivé a v podstate nepreskúmateľné, vina obžalovaného nie je odôvodnená argumentáciou nevzbudzujúcou žiadne pochybnosti o vine. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3To/4/2010 zo dňa 02.06.2010 a na uznesenie NS SR sp. zn. 2To/67/2006 zo dňa 27.05.2008, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Tz/10/2001, uznesenie NS SR sp. zn. 2Toš/4/2009 zo dňa 26.02.2010.

Uviedol tiež, že v danej veci bolo možné vinu obžalovaného preukázať len jediným dôkazom, ktorý by mohol spochybniť výpoveď obžalovaného i pravdivosť podaných znaleckých posudkov, a to je obhliadka domu, čím bolo možné zistiť vykonanie fakturovaných prác alebo naopak vylúčiť ich vykonanie obžalovaným. Inak ide za danej dôkaznej situácie len o dohady a vyvodzovanie viny obžalovaného z neurčitých domniek vyvođených zložitými úvahami súdu sledujúcimi potvrdenie ním vopred zvolenej alternatívy priebehu skutku. Obhajoba sa tiež domnievala, že súd v danej veci selekciu dôkazov vykonal (napr. na strane 15 rozsudku súd vyvodil, že obžalovaný bol mužom, ktorý bol s pani R. pred bankou len z dátumu na faktúre).

Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/70/2013 zo dňa 24.07.2018 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry, ktorá navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a obhajca obžalovaného, ktorý sa v celom rozsahu pridržiaval písomne podaného odvolania zo dňa 26.11.2018. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku a v neprítomnosti poškodeného Q. G. a. s.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie spočívajúce vo výsluchoch obžalovaného I. D. a svedkov C. F., I. R., I. H., I. C., Ing. J. I., prečítal protokol o výsluchu svedka N. R., rozsudok Okresného súdu v Břeclavi zo dňa 19.06.2010, sp. zn. 1T/201/2009, znalecký posudok č. T 60 H/2006 zo dňa 27.09.2006, oboznámením listinných dôkazov Dohliadka č. 1 zo dňa 08.12.2006, Dohliadka č. 2 zo dňa 18.12.2006, Zmluva o úvere č. 0283436129 zo dňa 06.10.2006, potvrdenie o výške príjmu zamestnanca zo dňa 11.09.2006, potvrdenie o výške príjmu zo dňa 29.09.2006, zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. 0283436129-1 zo dňa 06.10.2006, návrh na vklad záložného práva do katastra (č. l. 136), rozpočet (č. l. 155), podania poškodeného Q. G. a. s. (č. l. 761, 908), príkaz na úhradu zo dňa 06.10.2006 (č. l. 156), príkaz na úhradu zo dňa 08.12.2006 (č. l. 158), príkaz na úhradu zo dňa 20.12.2006 (č. l. 161), zálohová faktúra č. 1906 (č. l. 157), zálohová faktúra č. 2406 (č. l. 159), výpis z účtu obžalovaného č. XXXXXXXXXXX/XXXX (č. l. 190,193,194), zoznam splátok úverov a výpisu z úverového účtu (č. l. 242-336), posudok z odboru grafológie (č. l. 379-384), odpis registra trestov, register priestupkov.

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného I. D. na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného I. D..

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný I. D. spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z tohto dôvodu si skutkové závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

K námietkam obžalovaného, ktoré špecifikoval v odvolaní mal krajský súd za potrebné uviesť nasledovné:

Faktúry vystavené obžalovaným nemohli zodpovedať skutočnosti, keďže ani znalecké posudky Ing. Eduarda Minaříka nezodpovedali skutočnosti, čo vyplýva z výpovede svedka C. F. a tiež z výpovede znalca Ing. Eduarda Minaříka. (str. 4,7 napadnutého rozsudku). K predmetným faktúram sa jasne a zrozumiteľne vyjadril okresný súd na strane 15 a 16 napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd na toto odôvodnenie v celom rozsahu odkazuje.

Ďalej obžalovaný namietal, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam svedkyne I. R.. Po preštudovaní spisového materiálu odvolací súd zistil, že toto tvrdenie obhajoby sa nezakladá na pravde, keďže výsluch svedkyne I. R. sa konal dňa 12.09.2016 na hlavnom pojednávaní, a to za prítomnosti obžalovaného I. D. a jeho obhajcu JUDr. Juraja Gavalca. Odvolací súd konštatuje, že zásada kontradiktórnosti bola dodržaná a nič nebránilo obžalovanému klásť svedkyňi otázky k tomu čo vypovedala, alebo sa k jej výpovedi vyjadriť.

Konanie obžalovaného spočívalo v účasti v - v tomto prípade pomoci, ktorá zahŕňala tak vyhotovovanie faktúr nezodpovedajúcich skutočnosti ako aj zabezpečenia potvrdení o výške príjmu zamestnanca, ktoré boli nevyhnutné pre splnenie podmienok čerpania úveru, čo bolo preukázané z výpovede svedkyne I. R.. Nie je pravdou, žeby okresný súd skutkovú vetu uvedenú v obžalobe zmenil. Obžalovaný vedel čo mu je kladené za vinu a počas celého konania mu bolo zabezpečené právo na obhajobu v celom rozsahu.

Obhajoba má pravdu, že výpoveď svedka W. F. nie je použiteľná ako dôkaz, ale odvolací súd dáva do pozornosti, že rozsudok Okresného súdu Břeclav zo dňa 19.06.2010, sp. zn. 1T/201/2009 súd I. stupňa oboznámil na hlavnom pojednávaní. Pri úvahách o skutočnostiach, ktoré považoval okresný súd za preukázané toto rozhodnutie nebolo smerodajné a vina obžalovaného bolo preukázaná inými vykonanými dôkazmi.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolací súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný I. D..

Krajský súd tiež k ďalším námietkam uvádza, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážením, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne

významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného tak neznamená dôkaznú núdzu, prípadne porušenie jeho práva na obhajobu. V tomto prípade požadovaná obhliadka domu by bola už nadbytočná, keďže z výpovedí obžalovaného I. D., svedka C. F. mal súd za preukázané, že obžalovaný reálne nevykonával stavebné práce na rodinnom dome C. F..

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, že neexistujú žiadne poľahčujúce okolnosti a ani žiadne priťažujúce okolnosti na strane obžalovaného. Taktiež okresný súd správne zohľadnil okolnosť prípadu akou je, že k spáchaniu skutku došlo v roku 2006 a konanie obžalovaného spočívalo v účasti v podobe pomoci.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to konkrétne 3 roky odňatia, ktorý obžalovanému podmiennečne odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorej dĺžku určil na 3 roky, za primeraný a spravodlivý. Uloženie povinnosti zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie, bolo v prípade obžalovaného žiaduce pre riadne vedenie života.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného I.U. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.